

Arrest

nr. 246 992 van 8 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 augustus 2010 België is binnengekomen, diende op 4 augustus 2010 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 9 juli 2007 in Cyprus (Eurodac).

Op 18 oktober 2011 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 13 januari 2012, nr. X). Dit arrest werd gemotiveerd als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker haalt eerst het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) aan en volgt met een algemene theoretische bespreking van welke personen onder de status van vluchteling vallen. Vervolgens stelt verzoeker dat het ontegensprekelijk blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden van een vluchteling zoals omschreven in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker zich bij het uitwerken van dit middel louter baseert op reeds aangehaalde motieven. Het louter herhalen van de asielmotieven en tegenspreken van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) gemaakte conclusies is niet voldoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker dient met concrete argumenten aan te tonen waarom de bestreden beslissing de aangehaalde artikels zou schenden en hij blijft hier in gebreke.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Vooreerst merkt de Raad op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samen lezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Verzoeker geeft ook hier een theoretische uiteenzetting van wat de materiële motiveringsplicht juist inhoudt. Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële en formele motiveringsplicht en het gehoorverslag staan. Verzoeker meent dan ook dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht gemotiveerd en onredelijk is.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Hierna poogt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing één voor één te weerleggen.

Verzoeker citeert eerst het volgende deel van de bestreden beslissing: "(...)Zo kan er vooreerst weinig geloof worden gehecht aan de ernst van uw politiek profiel. U beweerde lid te zijn van de "BNP", maar u verklaarde reeds foutief dat deze afkorting voor "Bangladesh National Party" zou staan (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). U brak uw eigen politiek activisme ook meteen af, door te verklaren dat u eigenlijk niet zo veel wist van politiek (gehoorverslag CGVS p. 4). Ook kon u niet met zekerheid zeggen of uw partij op het moment van uw lidmaatschap in maart 2001 de nationale regering vormde. Eerst beweerde u dat dit niet het geval was, toen beweerde u foutief dat de "BNP" de regering vormde tussen 2000 en 2005, waardoor u op het moment van uw lidmaatschap wel lid was. De "BNP" won echter de verkiezingen van oktober 2001 waarna ze de regering vormden tot 2006; uw partij vormde bij uw lidmaatschap in maart 2001 dan ook niet de nationale regering. U gevraagd naar de politieke doelen en ideeën van de "BNP" gaf aan geen idee te hebben (gehoorverslag CGVS p. 5). U gaf aan geen politieke activiteiten te hebben, buiten af en toe naar meetings of manifestaties te gaan. Ook toen u in Cyprus verbleef zou u geen politieke activiteiten hebben gekend. Uw beweerde politieke activisme is dan ook onovertuigend. U verklaarde uw broer in zijn politieke activiteiten te steunen. Gezien uw bewering dat uw broer een vooraanstaande positie had, zou er dan toch ook van u enige partijkennis verwacht mogen worden. Uw bewering dat uw juridische problemen een politieke oorzaak kennen, is dan ook ongeloofwaardig.(...)"

Vervolgens nodigt verzoeker de Raad uit om een grondige kennis te nemen van het gehoorverslag van verzoekers gehoor van 1 september 2011. Verzoeker zou naar aanleiding van dit gehoor voldoende informatie gegeven hebben omtrent het feit dat hij geen politicus is, maar een supporter van een politieke partij met een beperkte politieke ervaring.

De Raad wilt eerst de aandacht vestigen op het feit dat na grondig kennis te hebben genomen van het gehoorverslag zij vaststelt dat alle hierboven geciteerde motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het gehoorverslag. Verzoeker poogt niet om de motieven te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot stellen dat hij geen politicus is en bijgevolg geen kennis heeft over de "Bangladesh Nationalist Party" (hierna: BNP), waarvan hij supporter zou zijn. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zijn vrees voor vervolging linkt aan het feit dat hij betrokken is bij de BNP, en dit dient dan ook in concreto onderzocht te worden. Van verzoeker zou dus toch verwacht kunnen worden dat hij een redelijke kennis heeft over deze politieke organisatie, en in casu is dit niet het geval, zoals gesteld in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de moord op verzoekers broer stelt verzoeker dat hij hierover tijdens zijn gehoor voldoende informatie heeft gegeven en dat zijn broer gestorven is omwille van bloedverlies ten gevolge van steekwonden met falen van hart en longen tot gevolg. Dit zou dus wel overeenstemmen met hetgeen in de bestreden beslissing vermeld wordt.

De Raad merkt op dat verzoeker met dit argument helemaal niet ingaat op het motief van de bestreden beslissing. Uit het doktersattest over de dood van verzoekers broer blijkt dat deze gestorven is aan hartproblemen te gevolge van levercirrose. Zoals de bestreden beslissing reeds stelt wordt er in dit document helemaal niets gezegd over steekwonden. Uit het gehoorverslag blijkt tevens dat verzoeker enkele stelt dat zijn broer neergestoken werd en veel bloedde. Pas nadat de interviewer verzoeker wijst op de inhoud van de overlijdensakte vermeldt verzoeker een hartaanval en stelt dat de dokter misschien de reden van de hartaanval niet vermeldt had. De Raad meent dat indien verzoekers broer door steekwonden gestorven zou zijn dit wel degelijk vermeld zou worden op zijn overlijdensakte. Verzoekers stelling dat hij tijdens zijn gehoor voldoende informatie gegeven heeft over de dood van zijn broer kan bijgevolg niet bijgetreden worden. Daar verzoekers broer gestorven is ten gevolge van een levercirrose is het niet geloofwaardig dat deze gedood zou zijn door mensen van de Awami League. In het licht van de ongeloofwaardigheid van de omstandigheden waarin verzoekers broer gestorven is, kan er ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers problemen die ontstaan zouden zijn als gevolg van een klacht die hij als getuige neer heeft gelegd met betrekking tot de dood van zijn broer.

Waar de bestreden beslissing de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten in twijfel trekt, stelt verzoeker dat er op de commissaris-generaal geen actieve, doch wel een passieve bewijslast rust. Verzoeker heeft zijn relaas met documenten ondersteund. Hij meent dat in het kader van deze passieve bewijslast, de commissaris-generaal bij twijfel omtrent documenten een authenticiteitsonderzoek dient uit te voeren. De commissaris-generaal beperkt zich tot het louter betwijfelen van de documenten zonder concreet tegenbewijs of tegenelementen te leveren. De motieven zijn volgens verzoeker dan ook ongegrond, zinloos en in strijd met de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat hij bij de opstelling van de hervormde klacht niet aanwezig was en hij niet verantwoordelijk is voor het feit dat deze klacht al dan niet afgestempeld werd.

Zoals verzoeker zelf aangeeft rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker gaat er verder van uit dat aan een document enkel bewijswaarde kan ontzegd worden indien de valsheid of het niet authentiek karakter hiervan aangetoond is. De commissaris-generaal, en ook de Raad, heeft echter de bevoegdheid om te beslissen over de bewijswaarde van documenten, zelfs indien niet aangetoond is dat deze documenten niet authentiek of vervalst zouden zijn. Verder is het zo dat aan documenten enkel bewijswaarde kan toegekend worden indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Verzoeker weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet: "U legde van uw juridische documenten vooreerst simpele fotokopies voor. Daar de oorsprong van deze fotokopies niet achterhaald kan worden, kan de authenticiteit betwijfeld worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat men een authentieke gecertificeerde kopie kan verkrijgen van juridische documenten. U beweerde aangeklaagd te worden in een oude moordzaak. Om dit te bewijzen legde u de originele aanklacht voor waar uw naam niet in voorkomt en de hervormde aanklacht waar uw naam wel aan werd toegevoegd. Hierbij werd vastgesteld dat de moord op Z.(...) origineel op 07 juni 2009 plaatsvond (een datum die u bevestigde, gehoorverslag CGVS p. 9), maar dat zijn zus, R.B.(...) de klacht pas neerlegde op 7 november 2009. In de hervormde klacht staat echter plots dat dezelfde moord plaatsvond op 7 november 2009, i.p.v. 7 juni 2009. Dat men uw naam in de loop van het onderzoek zou toevoegen onder de voorheen onbekende daders is misschien mogelijk, maar dat men dezelfde moord op een ander moment laat plaatsvinden, is onmogelijk. Er mag dan ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze hervormde aanklacht. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat de originele aanklacht afgestempeld werd in Gazaria thana (politiebureau), terwijl de hervormde aanklacht met uw naam er in, niet afgestempeld werd. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor deze aanklacht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u geen nood kent aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève. Daar het toekennen van enig statuut afhangt van het afleggen van geloofwaardige verklaringen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Verzoeker stelt dat hij bij de opstelling van de hervormde klacht niet aanwezig was en hij niet verantwoordelijk is voor het feit dat deze klacht al dan niet afgestempeld werd.

De Raad meent dat a posteriori stellen dat een gebrekkig document, dat neergelegd is met de intentie zijn vluchtrelaas te ondersteunen, niet de geloofwaardigheid kan aantasten, omdat verzoeker enkel de documenten kan neerleggen die hij heeft ontvangen of omdat de fout door anderen zou gemaakt zijn, kan niet ernstig genomen worden. De asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor de stukken die hij neerlegt.

De Raad merkt verder op dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat deze behouden blijven.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en nationaliteit.

Gezien verzoekers bedreiging en het reële risico om in zijn land van herkomst gevangen genomen en vermoord te worden zou de commissaris-generaal te kort in zijn verplichting om ook de regelgeving over de subsidiaire bescherming te onderzoeken en zou hij bijgevolg het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet schenden. Verzoeker stelt dat, aangezien de commissaris-generaal in gebreke is gebleven wat betreft het voeren van een grondig onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus en de weigering van dit statuut ook niet afdoende motiveert, het onmogelijk is om een wettigheidstoezicht uit te voeren.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op

de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De loutere vermelding van het gebrek aan veiligheid in zijn regio is hiervan geen bewijs.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.”

1.2. Op 20 februari 2012 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 februari 2012 werd beslist tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 24 augustus 2012, nr. 86 208).

1.3. Op 22 maart 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2019 verklaarde de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk.

1.4. Op 25 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 1 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/03/2019

Overdracht CGVS: 23/10/2019

Uw persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen vond plaats op 14 februari 2020 van 14.02 uur tot 15.48 uur. U werd het volledige persoonlijk onderhoud bijgestaan door meester Catherine Smekens in loco van uw advocaat, Hajarpi Chatchatrian.

A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Dhaka. Sinds 2001 zou u lid zijn van de studentenafdeling van de “BNP” (Bangladesh Nationalist Party). U zou lid geworden zijn daar uw oudere broer reeds politiek actief was. In 2005 zou u in Cyprus zijn gaan studeren. Daar uw familie u niet langer geld kon sturen zou u in 2007 asiel hebben aangevraagd in Cyprus. Na een negatieve beslissing zou u in het midden van 2009 teruggestuurd zijn naar Bangladesh. Op 21 februari 2010 zou u een vergadering van uw politieke partij hebben bijgewoond. Uw broer zou ook aanwezig geweest zijn. Politieke vijanden van uw broer zouden de vergadering verstoord hebben. Ze zouden uw broer aangevallen hebben en u zou in de klappen hebben gedeeld. Uw broer zou aan zijn verwondingen overleden zijn. U zou samen met uw moeder naar de politie gegaan zijn om klacht neer te leggen, maar de tegenstanders van uw broer zouden jullie dit belet hebben. Hierop zouden jullie een klacht hebben neergelegd bij de rechtbank. Uit wraak zou men u hierna betrokken hebben bij een oudere moordaanklacht op J.. Hierdoor zouden de autoriteiten u gezocht hebben. Op 10 juli 2010 zou u naar India vertrokken zijn. Vanuit Calcutta zou u een vlucht naar Italië genomen hebben, waarna u per trein doorreisde. Op 4 augustus 2010 diende u in België een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag verwijst u naar volgende documenten: juridische documenten i.v.m. de moord op uw broer, de originele aanklacht i.v.m. de moord op J. (hier komt uw naam nog niet in voor) en de chargesheet van dezelfde zaak waar uw naam wel in voorkomt, een brief van een mensenrechtenorganisatie, de overlijdensakte van uw broer en uw geboorteakte. Na uw gehoor stuurde u een kopie van een deel van uw paspoort op.

Op 18 oktober 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS achtte immers uw beweerde politieke engagement bij de BNP immers ongeloofwaardig. Ook uw verklaringen betreffende de moord op uw broer bleken niet geloofwaardig. Voorts bleken de door u voorgelegde juridische documenten niet oprecht. U tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierbij gaf u aan dat u geen actief lid was van de BNP, maar slechts een supporter. U bevestigde hier opnieuw dat uw broer gedood werd in een gevecht. De RvV oordeelde uw licht gewijzigde verklaringen evenwel niet aan de orde, en bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest van 13 januari 2012. U tekende geen beroep aan bij de Raad van State.

Op 20 februari 2012 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U gaf hierbij aan dat A.H., een andere getuige van dezelfde zaak als de uwe intussen gearresteerd werd. U legde ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming een FIR en een klacht neer met de vertaling ervan, evenals een enveloppe. Aangezien u geen nieuwe elementen naar boven bracht die wezen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade nam DVZ op 22 februari 2012 een nietontvankelijkheidsbeslissing. U tekende geen beroep aan bij de RvV.

In België kreeg u een relatie met K.T., een Bengaalse dame die tevens illegaal in België verblijft. Wanneer uw toenmalige vriendin u evenwel het nieuws vertelde dat zij in verwachting was van jullie kind besloot u de contacten met K.T. te verbreken. U verdiende in tegenstelling tot uw toenmalige vriendin immers geen geld en het leek u beter om de zorgen van het kind volledig aan de moeder over te laten. Uw dochter werd geboren op 24 april 2016 en kreeg de naam N.K.. U heeft haar na de geboorte twee keer gezien met de toestemming van de moeder. Een keer na haar geboorte in het ziekenhuis en een keer wanneer K.T. op 6 februari 2017 problemen had en even bij u op bezoek kwam met jullie dochter. Soms komt u N.K. wel eens toevallig tegen in Brugge, maar dat is dan telkens zonder medeweten van de moeder.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 22 maart 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat uw problemen zoals uiteengezet in uw eerdere verzoeken om internationale bescherming nog steeds actueel zijn. U was immers in Bangladesh getuige van een moord en u meldde zich bij de politie. De moordenaars hadden evenwel banden met de Awami League en dienden drie valse klachten tegen u in en bestempelde u als BNP-lid. U geeft aan in uw eerste verzoek om internationale bescherming nooit iets over een moord op uw broer te hebben gezegd. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: een arrestatiebevel met de Engelse vertaling ervan, een brief van uw advocaat en drie enveloppes. Op 30 december 2019 werd uw derde verzoek om internationale bescherming ontvankelijk bevonden door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat uw vorige verzoeken om internationale bescherming herhaaldelijk geweigerd werden om dat er geen geloof gehecht werd aan uw beweerde problemen te Bangladesh. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar wanneer de RvV de appreciatie van het CGVS bevestigde tekende u geen beroep aan bij de Raad van State. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming tekende u nooit beroep aan bij de RvV. Hierdoor kan dan ook worden besloten dat de eerdere appreciaties van uw verzoeken om internationale bescherming vast staan. Dat u heden zonder meer ontkent dat u ooit gezegd heeft dat u lid was van de BNP, noch dat uw broer vermoord zou zijn, volstaat niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardige aard van uw verklaringen te ontkrachten. Uw verklaringen werden immers door verschillende Belgische asielinstanties, met name DVZ, CGVS en de RvV, genoteerd. U had telkens toegang tot deze verklaringen en u maakte tevens gebruik van een beroepsprocedure bij de RvV. In geen enkel van deze stadia van de procedure heeft u evenwel aangegeven dat uw verklaringen foutief werden genoteerd. Ook bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u opmerkingen had bij de beoordeling van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. U gaf hierbij aan dat u er niet aan kan doen dat mensen u niet geloven, maar u liet het hierbij na om te vermelden dat u mis begrepen zou zijn bij de eerdere appreciaties van de DVZ, het CGVS en de RvV (CGVS p.3). U werd herhaaldelijk geconfronteerd met uw eerdere verklaringen en neergelegde documenten, waaronder de overlijdensakte van uw broer, maar u bleef telkens ontkennen ooit verklaard te hebben dat uw broer vermoord werd en dat u lid was van de BNP (CGVS p.5-6).

Uiteindelijk beweerde u dat de overlijdensakte waarvan u zowel bij het CGVS als bij de RvV herhaaldelijk heeft gesteld dat die uw broer toebehoort, in feite een ver familielid toebehoorde die u in uw cultuur ook broer noemt (CGVS p.7). Deze verklaring kan evenwel allerminst overtuigen. Uw eerste verzoek om internationale bescherming draaide volledig rond het overlijden van uw broer en ook in het kader van uw beroep bij de RvV werd het overlijden van uw broer uitgebreid besproken. Dat u nu plots beweert dat het in feite om een ver familielid gaat kan dan ook allesbehalve overtuigen. De vaststelling dat u heden een volledig ander asielrelaas brengt dan bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming wijst dan ook nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij uw vorige verzoeken en in het algemeen.

Bovendien kan er ook aan uw nieuwe gewijzigde verklaringen vanwege tal van redenen geen geloof gehecht worden. Niet allerminst daar u in het kader van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming nooit heeft vermeld dat u getuige was van een moord, die niet de moord op uw broer was, en dat u valselijk beschuldigd werd in drie verschillende zaken. U slaagt er bovendien op geen enkele overtuigende wijze in uw nieuwe asielrelaas te staven. Zo vinden al uw problemen volgens u een oorzaak bij uw getuigenis van de moord door Chairman S.M. waarna u zich officieel ging melden bij de politie (CGVS p.5). Van deze getuigenis legt u echter geen enkel bewijs voor. Uw bewering dat u deze getuigenis bij uw eerste verzoek om internationale bescherming voorlegde blijkt hierbij onjuist. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bekeek u immers zelf al de door u neergelegde documenten van uw eerste verzoek om internationale bescherming en gaf u uiteindelijk aan dat uw getuigenis er niet tussen zat (CGVS p.6-7). in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u wel klachten neer die tegen u zouden zijn ingediend, maar van uw getuigenis in een moordzaak is er echter geen spoor. U bent er zo dus niet in geslaagd om de oorsprong van al uw problemen met overtuigende documenten te staven.

Ook van de valse klachten die tegen u werden ingediend legt u geen overtuigend bewijsmateriaal neer. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u immers geen enkel van deze klachten neer. Ook de FIR en klacht die u indiende bij uw tweede verzoek om internationale bescherming bleken niet overtuigend. U diende toen immers twee zwart-wit kopieën van een FIR en een handgeschreven klacht in die door eender wie kunnen worden opgesteld en eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Bovendien dateren deze klachten van november 2011 en dus geruime tijd na uw eerste verzoek om internationale bescherming in België. U verklaarde nochtans dat de laatste van de drie klachten twee of drie maanden voor uw vertrek tegen u werd gediend (CGVS p.6). De door u neergelegde documenten stemmen dus niet overeen met uw verklaringen waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder gerelativeerd kan worden. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat gerechtelijke documenten in Bangladesh moeten voldoen aan bepaalde vormvereisten die niet terug te vinden zijn in de door u voorgelegde documenten. Zo zouden juridische documenten een duidelijke stempel moeten bevatten met de bewoording "certified copy". Bovendien zouden op dergelijke documenten ook de data van de controles door verschillende beampten moeten staan. Hiervan is evenwel geen spoor terug te vinden op de documenten die u neerlegde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. De FIR en de handgeschreven klacht die u neerlegde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming hebben dus geen bewijswaarde. Als verklaring voor uw gebrek aan documenten om uw asielrelaas te staven gaf u aan dat uw broer te veel problemen had en u dus niet op hem kon rekenen (CGVS p.3). De documenten die u bekwam, verkreeg u via een jeugdvriend (CGVS p.3). U heeft het CGVS er evenwel niet van kunnen overtuigen dat u niet in staat zou zijn om aan te tonen dat er verschillende gerechtelijke procedures tegen u zouden lopen. U legt immers een brief van uw Bengaalse advocaat neer. Er zou dan ook van u verwacht kunnen worden dat u deze advocaat inschakelt om het nodige bewijsmateriaal te verzamelen, in casu quod non. U gevraagd waarom u geen gebruik maakt van uw advocaat beweerde u dat deze procedure u te veel geld zou kosten, hetgeen eerder de ernst van de door u aangehaalde vrees ondermijnt (CGVS p.6). Uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt daarenboven dat, indien u werkelijk vervolgd zou worden, u ook over bewijsmateriaal zou moeten beschikken dat u simpelweg thuis bezorgd werd en dat u dus op zeer eenvoudige wijze zou moeten kunnen bekomen in België. Wanneer een beklaagde in Bangladesh immers verdwenen is, dan moet het gerecht verschillende stappen ondernemen om deze persoon hierover in te lichten. Deze procedure start met een arrestatiebevel, waarna er verschillende dagvaardingen naar het adres van de beklaagde dienen te worden verzonden, waarna er nog een kennisgeving in de dagbladen moet worden gepubliceerd. Als u dus werkelijk gerechtelijk vervolgd werd in Bangladesh zou u minstens deze documenten moeten kunnen voorleggen. Het enige document dat u in dit kader echter neerlegt is het arrestatiebevel dat tegen u zou zijn uitgevaardigd. Dit document blijkt evenwel allesbehalve geloofwaardig.

U legt hier immers een originele versie van voor, terwijl uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier duidelijk blijkt dat originele arrestatiebevelen nooit worden afgegeven aan de beklaagden. Hiermee geconfronteerd ontkende u dat het door u voorgelegde document een origineel exemplaar was (CGVS p.4). Het door u voorgelegde document werd evenwel met de pen ingevuld en blijkt dus weldegelijk over een origineel exemplaar te gaan. De brief van uw advocaat op zich volstaat bovendien allesbehalve om uw asielrelaas te staven. Deze brief bevat immers slechts een weergave van uw verklaringen zonder dat deze op enige wijze gestaafd worden. Tot slot is het hoe dan ook vreemd dat u beweert nog niet veroordeeld te zijn in Bangladesh (CGVS p.4). De gebeurtenissen waarover u verteld dateren immers van 2010 en er kan dan ook verwacht worden dat er verdere stappen werden ondernomen in uw proces. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat de klachten een manier zijn om u weg te houden van Bangladesh, maar dat u bij terugkeer meteen zou worden veroordeeld (CGVS p.4). Deze verklaring is evenwel allesbehalve overtuigend daar u geen reden gaf waarom u niet reeds veroordeeld zou zijn. Gezien bovenstaande bent u er niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw beweerde problemen te Bangladesh.

Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat de geboorte van uw buitenechtelijke dochter in België voor u geen verhoogd risico op vervolging of ernstige schade creëert bij terugkeer naar Bangladesh. U gaf immers zelf aan dat een dergelijke gebeurtenis op mannen in Bangladesh geen invloed heeft (CGVS p.9).

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De juridische documenten werden immers reeds besproken. De enveloppes die u neerlegt tonen hoogstens uw Bengaalse herkomst aan, hetgeen niet betwijfeld wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Na een korte theoretische toelichting, licht verzoeker toe als volgt:

“II.1.4 Verwerende partij verwijt verzoekende partij op heden een ander relaas te hebben verteld dan bij haar eerdere asielaanvragen:

[citaat bestreden beslissing Verzoekende partij is tijdens haar eerdere aanvragen niet helemaal eerlijk geweest over de redenen van vertrek en haar vrees in Bangladesh.

Bij haar huidige asielaanvraag heeft zij volledig open kaart gespeeld en haar vrees erg uitgebreid uiteengezet:

p. 4 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4]

(...)

[Ibid., p. 4]

Verzoekende partij wordt nog steeds gezocht in haar land van herkomst. De politie komt nog meermaals en geregeld langs bij haar thuis om na te gaan of zij al terug is. Eerst mishandelden zij de vader van verzoekende partij, ondertussen is haar vader gestorven en zij misbruiken nu haar moeder en haar broer.

De moord die zij voor haar ogen zag gebeuren, dateert van meer dan 10 jaar geleden. Het is voor verzoekende partij niet evident om bewijsstukken te verzamelen om haar relaas te ondersteunen.

II.1.5. Verwerende partij vindt het vreemd dat men 10 jaar na de feiten nog steeds op zoek zou zijn naar verzoekende partij. Echter, omwille van haar profiel en de kritiek die zij uitte ten aanzien van de autoriteiten blijft zij een doelwit:

[Ibid., p. 5]

Verwerende partij verliest het politiek profiel van verzoekende partij volledig uit het oog.

Haar problemen zijn nog steeds actueel. Indien zij terug zou keren naar Bangladesh, zou zij haar dood tegemoet gaan.

Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij haar ten onrechte de internationale bescherming heeft ontzegd.

II.1.7. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

II.1.8. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij tijdens zijn eerdere verzoeken niet helemaal eerlijk is geweest over de redenen van zijn vertrek uit en zijn vrees voor vervolging in Bangladesh, doch dat hij thans in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming wel de waarheid heeft verteld. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vervolgingsfeiten. Indien verzoeker werkelijk een gegronde vrees voor vervolging kende in zijn land van herkomst omwille van de thans door hem vermelde problemen, zijnde dat hij gevisieerd wordt door leden van de Awami League omdat hij getuige was van een moord (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4-5), dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker dit ook zo zou vermeld hebben in het kader van zijn eerste twee verzoeken om internationale bescherming in België, *quod non*. Bovendien trachtte verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming de Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming andermaal te misleiden door zijn eerdere verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming te ontkennen (*Ibid.*, p. 5-6). Het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen doen dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker en aan de geloofwaardigheid van zijn eerdere en huidige verklaringen omtrent de door hem ondergane vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing oordeelde daarenboven nog terecht dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers huidige verklaringen inzake zijn vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst:

"Bovendien kan er ook aan uw nieuwe gewijzigde verklaringen vanwege tal van redenen geen geloof gehecht worden. Niet allerm minst daar u in het kader van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming nooit heeft vermeld dat u getuige was van een moord, die niet de moord op uw broer was, en dat u valselijk beschuldigd werd in drie verschillende zaken.

U slaagt er bovendien op geen enkele overtuigende wijze in uw nieuwe asielrelaas te staven. Zo vinden al uw problemen volgens u een oorzaak bij uw getuigenis van de moord door Chairman S.M. waarna u zich officieel ging melden bij de politie (CGVS p.5). Van deze getuigenis legt u echter geen enkel bewijs voor. Uw bewering dat u deze getuigenis bij uw eerste verzoek om internationale bescherming voorlegde blijkt hierbij onjuist. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bekeek u immers zelf al de door u neergelegde documenten van uw eerste verzoek om internationale bescherming en gaf u uiteindelijk aan dat uw getuigenis er niet tussen zat (CGVS p.6-7). In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u wel klachten neer die tegen u zouden zijn ingediend, maar van uw getuigenis in een moordzaak is er echter geen spoor. U bent er zo dus niet in geslaagd om de oorsprong van al uw problemen met overtuigende documenten te staven.

Ook van de valse klachten die tegen u werden ingediend legt u geen overtuigend bewijsmateriaal neer. In het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u immers geen enkel van deze klachten neer. Ook de FIR en klacht die u indiende bij uw tweede verzoek om internationale bescherming bleken niet overtuigend. U diende toen immers twee zwart-wit kopieën van een FIR en een handgeschreven klacht in die door eender wie kunnen worden opgesteld en eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Bovendien dateren deze klachten van november 2011 en dus geruime tijd na uw eerste verzoek om internationale bescherming in België. U verklaarde nochtans dat de laatste van de drie klachten twee of drie maanden voor uw vertrek tegen u werd gediend (CGVS p.6). De door u neergelegde documenten stemmen dus niet overeen met uw verklaringen waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder gerelativeerd kan worden. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat gerechtelijke documenten in Bangladesh moeten voldoen aan bepaalde vormvereisten die niet terug te vinden zijn in de door u voorgelegde documenten. Zo zouden juridische documenten een duidelijke stempel moeten bevatten met de bewoording "certified copy". Bovendien zouden op dergelijke documenten ook de data van de controles door verschillende beampten moeten staan. Hiervan is evenwel geen spoor terug te vinden op de documenten die u neerlegde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. De FIR en de handgeschreven klacht die u neerlegde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming hebben dus geen bewijswaarde. Als verklaring voor uw gebrek aan documenten om uw asielrelaas te staven gaf u aan dat uw broer te veel problemen had en u dus niet op hem kon rekenen (CGVS p.3). De documenten die u bekwam, verkreeg u via een jeugdvriend (CGVS p.3). U heeft het CGVS er evenwel niet van kunnen overtuigen dat u niet in staat zou zijn om aan te tonen dat er verschillende gerechtelijke procedures tegen u zouden lopen. U legt immers een brief van uw Bengaalse advocaat neer. Er zou dan ook van u verwacht kunnen worden dat u deze advocaat inschakelt om het nodige bewijsmateriaal te verzamelen, in casu quod non. U gevraagd waarom u geen gebruik maakt van uw advocaat beweerde u dat deze procedure u te veel geld zou kosten, hetgeen eerder de ernst van de door u aangehaalde vrees ondermijnt (CGVS p.6). Uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt daarenboven dat, indien u werkelijk vervolgd zou worden, u ook over bewijsmateriaal zou moeten beschikken dat u simpelweg thuis bezorgd werd en dat u dus op zeer eenvoudige wijze zou moeten kunnen bekomen in België. Wanneer een beklaagde in Bangladesh immers verdwenen is, dan moet het gerecht verschillende stappen ondernemen om deze persoon hierover in te lichten. Deze procedure start met een arrestatiebevel, waarna er verschillende dagvaardingen naar het adres van de beklaagde dienen te worden verzonden, waarna er nog een kennisgeving in de dagbladen moet worden gepubliceerd. Als u dus werkelijk gerechtelijk vervolgd werd in Bangladesh zou u minstens deze documenten moeten kunnen voorleggen. Het enige document dat u in dit kader echter neerlegt is het arrestatiebevel dat tegen u zou zijn uitgevaardigd. Dit document blijkt evenwel allesbehalve geloofwaardig. U legt hier immers een originele versie van voor, terwijl uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier duidelijk blijkt dat originele arrestatiebevelen nooit worden afgegeven aan de beklaagden. Hiermee geconfronteerd ontkende u dat het door u voorgelegde document een origineel exemplaar was (CGVS p.4). Het door u voorgelegde document werd evenwel met de pen ingevuld en blijkt dus weldegelijk over een origineel exemplaar te gaan. De brief van uw advocaat op zich volstaat bovendien allesbehalve om uw asielrelaas te staven. Deze brief bevat immers slechts een weergave van uw verklaringen zonder dat deze op enige wijze gestaafd worden. Tot slot is het hoe dan ook vreemd dat u beweert nog niet veroordeeld te zijn in Bangladesh (CGVS p.4). De gebeurtenissen waarover u verteld dateren immers van 2010 en er kan dan ook verwacht worden dat er verdere stappen werden ondernomen in uw proces. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat de klachten een manier zijn om u weg te houden van Bangladesh, maar dat u bij terugkeer meteen zou worden veroordeeld (CGVS p.4). Deze verklaring is evenwel allesbehalve overtuigend daar u geen reden gaf waarom u niet reeds veroordeeld zou zijn. Gezien bovenstaande bent u er niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw beweerde problemen te Bangladesh."

Verzoeker weerlegt deze motivering niet door in zijn verzoekschrift te poneren dat hij uitgebreid verteld heeft over zijn vervolgingsfeiten, het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden dat hij nog steeds gezocht wordt in zijn land van herkomst en zijn problemen dus nog actueel zijn. Verzoeker wijst erop dat hij nog steeds gevisieerd wordt omwille van zijn “*politiek profiel*” en het feit dat hij kritiek uitte ten aanzien van de autoriteiten, doch de Raad wijst erop dat verzoeker in het kader van zijn huidige, derde verzoek ontkende dat hij eerder had verklaard lid te zijn van de BNP (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 5-6). Dat verzoeker over een politiek profiel beschikt maakt hij dan ook niet aannemelijk. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens de terechtzitting dat alles goed gaat met zijn moeder en broer, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen dat zijn familie bedreigd wordt door de politie in Bangladesh. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen dat zijn familie bedreigd wordt loutere beweringen zijn die hij niet staft aan de hand van concrete elementen of gegevens.

Verzoeker voert nog aan dat het niet evident is om bewijsstukken te verzamelen van de moord waarop hij getuige was, nu deze van meer dan tien jaar geleden dateert. Artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bepaalde elementen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. De Raad wijst er in deze op dat deze situatie vooreerst het gevolg is van verzoekers eigen gedrag, nu hij in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming valse verklaringen heeft afgelegd en geen poging ondernam om documenten ter staving van zijn werkelijke problemen aan te brengen. Dit klemt te meer daar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker er wel in slaagde om andere documenten aan te brengen. De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing terecht motiveerde dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om stukken te bekomen ter staving van zijn huidige verklaringen, gelet op de vaststelling dat hij in Bangladesh een advocaat heeft.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien nog terecht dat: *“Ter volledigheid wenst het CGVS op te merken dat de geboorte van uw buitenechtelijke dochter in België voor u geen verhoogd risico op vervolging of ernstige schade creëert bij terugkeer naar Bangladesh. U gaf immers zelf aan dat een dergelijke gebeurtenis op mannen in Bangladesh geen invloed heeft (CGVS p.9).”*

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP